

vil unddrage det sin Stemme, har, dersom jeg huffer ret, ikke af det ærede Udvalg, hverken af dets Ordfører eller af nogen af dets øvrige Medlemmer, været hævdet med nogen Styrke ved 2den Behandling. Saavidt jeg erindrer, var det overladt mig alene at angribe Udvalgets Ændringsforslag, uden at der af noget af Udvalgets Medlemmer blev gjort noget Forsøg paa at opretholde deres Forslag eller vise nogen bestemt Modstand mod Lovforslagets Bestemmelse i denne Henseende. Det har altsaa ikke kunnet Andet end overraske mig meget, at det ærede Medlem lægger en saa overordentlig Vægt paa Vedtagelsen af dette Ændringsforslag, at han nu vil stemme imod Lovforslaget.

Bjerring: Maa ske det blot maa være mig tilladt at anføre, at Udvalget eenstemmig har været for det Forslag, som det havde stillet til § 28, og naar Udvalgets Ordfører ved Sagens 2den Behandling ikke har insisteret paa dette Forslag, troer jeg, at Grunden var den, at han ansaae det for en Selvfølge, at der ikke vilde reise sig nogen Modstand derimod. Tøvrigt maa jeg for mit personlige Vedkommende tilføie, at jeg desværre var kaldt ud under denne Deel af Forhandlingen, saa at det undgik min Opmærksomhed, at der ikke var anført noget Bidere til Støtte for dette Forslag. Havde jeg været tilstede og hørt Angrebet, hvilket jeg forresten ikke troer blev gjort med nogen Styrke, saa skulde jeg ganske vist have taget Ordet for at søge at faae gennemført, hvad jeg maatte ansee for absolut nødvendigt med Hensyn til denne Bestemmelse. Endnu skal jeg tilføie, at jeg havde saameget mindre Tvivl om, at hvad der var foreslaaet af Udvalget, vilde blive vedtaget, som ingen som helst Commune i Landet vilde have lidt det Mindste ved dette Forslag. Det var med Villie affattet saaledes, at enhver Commune, der vilde foretage Egningen i October eller November, kunde gjøre det, men at, hvis en Commune ønskede at foretage Egningen i December, det da ogsaa var overladt til den at gjøre det. Da saaledes ingen Commune i Landet vilde lide nogen Brøst ved vort Forslag, og det efter min Mening var givet, at

der var een Commune, som ikke vilde kunne gennemføre Lovforslagets Bestemmelse, var der ingen Grund til at troe, at Thinget vilde forkaste vort Forslag. Smidlertid maa Thinget vel have haft sine Grunde, hvorfor det har gjort det, men det er Grunde, jeg ikke kan vurdere, da jeg ikke har hørt saadanne fremføre ved 2den Behandling.

Krieger: Jeg vil dog, da her foreligger et Spørgsmaal, der i sine Consequenter er af en noget almindeligere Natur, udtale, at efter min Opfattelse af Forholdet stiller det sig saaledes, at Udvalget, naar Spørgsmaalet efter dets Mening havde en saa stor Betydning, burde atter have bragt dette Punkt frem. Det er en Skæbne, som ethvert Udvalg kan komme til at dele med dette, at et enkelt Forslag under en stor Mangfoldighed, en heel Række af Forslag, ved at tages imellem mange andre ikke finder den Opmærksomhed, som det vilde have opnaaet ved at tages særskilt, og jeg er overbevist om, at det høie Thing ikke vilde have kunnet ansee det for upassende af Udvalget, om det paany havde fremdraget et saadant særligere Punkt, naaget dets tidligere Forslag vare blevne forkastede. Jeg vilde ønske, at det ærede Udvalg og den ærede Minister vilde udtale sig noget mere om Realiteten af det omhandlede Punkt. Er der Grund til at forandre det, have vi jo den ganske simple Fremgangsmaade at lade Sagen gaae tilbage til Udvalget igjen. Dersom det virkelig har nogen større Betydning, og dersom ogsaa den høitærede Minister erkjender dette, vilde det dog være besynderligt, om vi, saa at sige, skulde falde over vore egne Been. For at undgaae dette have vi jo Udgang til at bevæge os noget frit ved en saadan Forhandling.

Nielsen: Jeg finder det egentlig ikke fornødent at føie noget Særligt til, hvad min ærede Rabe (Bjerring) har udtalt med Hensyn til Sagens Behandling; naar det er blevet bemærket, at dette Spørgsmaal ikke særlig er blevet fremhævet af Ordføreren eller af Udvalget ved anden Behandling, maa jeg ogsaa ganske henholde mig til, hvad min ærede Rabe